

Sygn. akt III AUa 1207/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Ewa Stryczyńska

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2022 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy R. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o świadczenie postojowe

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 kwietnia 2021 r. sygn. akt XIII U 1596/20

oddala apelację.

Ewa Stryczyńska

Sygn. akt III AUa 1207/21

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. decyzją z 27 maja 2020 r. odmówił R. G. prawa do świadczenia postojowego. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że na podstawie art. 15zq ust. 4 pkt 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacjami kryzysowymi (Dz. U. z 2020 r., poz. 374 ze zm.), osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą świadczenie postojowe przysługuje, jeżeli rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej przed 1 lutego 2020 r. i nie zawiesiła prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej oraz jeżeli przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był o co najmniej 15 % niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc. Organ rentowy podał, że kwota przychodu w miesiącu poprzedzającym okres złożenia wniosku nie jest mniejsza o co najmniej 15 % od kwoty przychodu z miesiąca poprzedzającego ten miesiąc.

R. G. złożył odwołanie od powyższej decyzji zarzucając organowi rentowemu naruszenie art. 15zq ust. 3 oraz ust. 4 pkt 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że przestój w prowadzeniu działalności nie występuje, gdy w następstwie wystąpienia COVID-19 przedsiębiorca nie uzyskał żadnego przychodu, zarówno w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe, jak również w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc. W ocenie skarżącego prawidłowa interpretacja powołanych przepisów prowadzi do jednoznacznego wniosku, że świadczenie

postojowe przysługuje również wtedy gdy w następstwie wystąpienia COVID-19 przedsiębiorca nie uzyskał żadnego przychodu zarówno w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe jak również w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc. Odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie świadczenia postojowego.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. wniósł o jego oddalenie. Zakład podniósł, że w marcu i kwietniu 2020 r. czyli w dwóch ostatnich miesiącach poprzedzających miesiąc złożenia wniosku, odwołujący się uzyskał przychód 0,00 zł, wobec czego przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej uzyskany w kwietniu 2020 r., nie był niższy niż o co najmniej 15 % od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc.

Wyrokiem z 16 kwietnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał R. G. prawo do świadczenia postojowego.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

R. G. przed 1 lutego 2020 r. prowadził działalność gospodarczą i nie zawiesił prowadzenia tej działalności. Jest to działalność gastronomiczna o charakterze sezonowym (food truck), która jest prowadzona przez odwołującego się od 23 sierpnia 2017 r. R. G. 5 maja 2020 r. złożył wniosek o wypłatę świadczenia postojowego w związku z przeciwdziałaniem skutkom wywołanym COVID-19 dla osób prowadzących działalność gospodarczą. We wniosku wskazał, że przychód w dwóch miesiącach poprzedzających miesiąc złożenia wniosku wyniósł w marcu i kwietniu 2020 r. – 0 zł.

Zgodnie z art. 15zq ust. 4 pkt 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych – osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą świadczenie postojowe przysługuje, jeżeli rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej przed 1 lutego 2020 r. i nie zawiesiła prowadzenia tej działalności oraz przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był o co najmniej 15 % niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc. Ww. ustawa określa wprost warunki otrzymania świadczenia postojowego. Wątpliwości nasuwają się w sytuacji gdy wnioskodawca nie osiąga żadnego przychodu przez dwa lub więcej miesięcy. Pozwany, stosując wykładnię językową art. 15zq ust 4 pkt 1 ww. ustawy, odmówił przyznania odwołującemu się świadczenia postojowego. Sytuacja jest jednak znacznie bardziej złożona, ponieważ wsparcie przedsiębiorców w postaci świadczenia postojowego powinno służyć głównie tym podmiotom, które są zagrożone zatorami płatniczymi czy upadłością. Przesądzenie rozważanej kwestii wymaga odwołania się do ratio legis art. 15zq ww. ustawy. W uzasadnieniu projektu nowelizacji, która wprowadziła do ww. ustawy art. 15zq, podkreślono, że osoby prowadzące działalność gospodarczą, opłacające składki same za siebie oraz osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia, innej umowy o świadczenie usług, do których zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące umowy zlecenia, a także osoby wykonujące pracę na podstawie umowy o dzieło są szczególnie narażone na „niestabilność, a nawet całkowitą utratę przychodów z powodu pandemii COVID-19, ze względu na brak zleceń lub zamówień, czy rezygnację z realizowanych lub zawieranych umów”. Rozwiązania legislacyjne obowiązujące wcześniej, w obliczu pandemii spowodowanej COVID-19 w wielu przypadkach okazały się niedostateczne, aby uchronić określone grupy podmiotów przed zatorami płatniczymi i upadłością, jak również brakiem środków finansowych na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Świadczenie postojowe zostało wprowadzone dla zmniejszenia negatywnych skutków gospodarczych COVID-19 (uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw, druk nr 299). Celem ustawodawcy, który wprowadził wspomniany powyżej warunek spadku przychodu o co najmniej 15% nie było zatem pozbawienie świadczenia postojowego przedsiębiorców najbardziej dotkniętych skutkami kryzysu, a określenie pewnej minimalnej wielkości uprawniającej

do tego świadczenia. Oczywistym jest, że przychód w wysokości 0 zł nie może zmniejszyć się o 15% w porównaniu z przychodem wynoszącym 0 zł, ale nie może to przesądzać o braku prawa do świadczenia postojowego. Kluczowe jest bowiem, że to przede wszystkim przedsiębiorca, który nie osiąga żadnego przychodu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej jest zagrożony zatorami płatniczymi lub upadłością. Tacy przedsiębiorcy zagrożeni upadłością czy utratą środków na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych powinni zatem otrzymać świadczenie postojowe w sytuacji wykazywania przychodu w wysokości 0 zł przez okres kilku następujących po sobie miesięcy. Gdyby założyć, że rację ma pozwany, który odmawia jego przyznania z uwagi na wskazanie we wniosku przychodów 0 zł za dwa następujące po sobie miesiące, to cel art. 15zq ww. ustawy nie zostałby zrealizowany, a skutki ekonomiczne kryzysu gospodarczego byłyby znacznie bardziej odczuwalne. Wszak regulacje dotyczące świadczenia postojowego mają zmniejszać negatywne konsekwencje gospodarcze pandemii, a nie je pogłębiać. Tym bardziej w sytuacji takiej jak sytuacja odwołującego się, kiedy co do zasady okresy zimowe są okresami, w których jego działalność nie przynosi dochodów a popyt na jego usługi (działalność gastronomiczna – food truck) otwiera się w okresie wiosennym. W doktrynie i w orzecznictwie słusznie akcentuje się pierwszeństwo wykładni językowej nad pozostałymi rodzajami wykładni, tj. systemową i celowościową. Jednocześnie przyjmuje się trafnie, że w wyjątkowych sytuacjach wolno odstąpić od literalnego znaczenia przepisu. Taka możliwość powstaje, gdy wykładnia językowa pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią innych norm, prowadzi do absurdalnych z punktu widzenia społecznego lub ekonomicznego konsekwencji, rażąco niesprawiedliwych rozstrzygnięć lub pozostaje w oczywistej sprzeczności z powszechnie akceptowanymi normami moralnymi (uchwała Sądu Najwyższego z 14 października 2004 r., sygn. III CZP 37/04). Zastosowanie wykładni celowościowej art. 15zq ww. ustawy w niniejszej sprawie nie może budzić wątpliwości. Ścisłe i literalne rozumienie powyższego przepisu prowadzi do nieracjonalnych konsekwencji. Podmioty nieosiągające przychodów na skutek COVID-19 są w znacznie gorszej sytuacji ekonomicznej niż przedsiębiorcy wykazujący jedynie spadek przychodu o 15%. Wszak świadczenie postojowe przewidziano dla tych właśnie przedsiębiorców, którzy zostali najbardziej dotknięci skutkami kryzysu ekonomicznego wywołanego COVID-19. Dlatego też słuszne i uzasadnione jest przyjęcie, że świadczenie postojowe, o którym mowa w art. 15zq ww. ustawy przysługuje również podmiotom, które w dwóch kolejnych miesiącach ujawnionych we wniosku wskazały przychód w wysokości 0 zł. Przeciwna interpretacja – co już wskazano – byłaby rażąco niesprawiedliwa i sprzeczna z celem analizowanej regulacji. Stosując wykładnię celowościową oraz mając na uwadze ust. 3 tegoż przepisu należy wskazać, że ustawodawca za nadrzędne uznał zaistnienie w następstwie wystąpienia COVID-19 „przeestoju w prowadzeniu działalności”. Później zaś określił dodatkowe warunki tego przeestoju dla uzyskania przedmiotowego świadczenia. Konieczność stosowania wykładni celowościowej umacnia jeszcze argument systemowy. Stosownie bowiem do § 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz. U. z 2020 r. poz. 433) ustanowiono czasowe ograniczenie prowadzenia przez przedsiębiorców w rozumieniu przepisów ustawy z 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców oraz przez inne podmioty działalności w tym przepisie wymienionej. Literalna wykładnia art. 15zq ust. 4 pkt 1 ustawy z 2 marca 2020 r. oznaczałaby w tej sytuacji, że prawodawca z jednej strony w drodze rozporządzenia czasowo pozbawił część przedsiębiorców możliwości prowadzenia działalności gospodarczej, z drugiej strony w drodze ustawy pozbawił tychże przedsiębiorców prawa do świadczenia postojowego. Byłoby to sprzeczne z koncepcją racjonalnego ustawodawcy obowiązującą w demokratycznym państwie prawnym. Celem zaś ustawodawcy, co już podkreślono, była rekompensata niespodziewanie utraconych przychodów przedsiębiorcom, których działalność gospodarcza na skutek COVID-19 doznała przeestoju (art. 15zq ust. 3). Odwołujący się niewątpliwie jest takim przedsiębiorcą. Mając to na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy świadczenie postojowe.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 15zq ust. 4 pkt 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (w brzmieniu obowiązującym na datę złożenia wniosku przez odwołującego się) oraz w zw. z art. 15zv ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych i art. 83 ust. 1 i 2 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych przez błędną wykładnię i w konsekwencji uznanie, że R. G. jest uprawniony do świadczenia postojowego, mimo, że

przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym (tj. w miesiącu kwietniu 2020 r.) miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe (tj. maj 2020 r.) nie był o co najmniej 15 % niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc (tj. w marcu 2020 r.). W oparciu o ten zarzut organ wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zauważyć na wstępie trzeba, że stan faktyczny w sprawie był między stronami niesporny, a apelujący nie zgłaszał zarzutów co do prawidłowości postępowania dowodowego. Ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji Sąd Apelacyjny przyjął zatem za własne, uznając przy tym, że nie ma potrzeby ich ponownego przytaczania w całości zgodnie z treścią art. 387 § 21 pkt 1 k.p.c.

Spór w sprawie sprowadza się do interpretacji prawa materialnego tj. ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 1842; dalej jako: „ustawa covidowa”), w szczególności do rozumienia wskazanej w art. 15zq ust. 4 pkt 1 przesłanki uzyskania w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe przychodu niższego o co najmniej 15% od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc.

Organ rentowy w złożonej apelacji wywodzi, że właściwą formą wykładni wyżej wymienionego warunku powinna być wykładnia językowa, co w jego przekonaniu oznacza, że wniosek o świadczenie postojowe powinien być złożony w trzecim, kolejnym miesiącu, bezpośrednio poprzedzającym miesiące co najmniej 15 % zmniejszenia przychodu w następstwie wystąpienia COVID-19. W ocenie organu, skoro wnioskodawca złożył wniosek w maju 2020 r., to świadczenie jest mu należne, o ile w miesiącu kwietniu 2020 r. jej przychód był o 15 % niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu marcu 2020 r. W ocenie organu, skoro w marcu i w kwietniu 2020 r. wnioskodawca nie osiągnął żadnych przychodów, to nie jest uprawniony do świadczenia postojowego.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, wywód organu jest nietrafny, ponieważ nie uwzględnia wykładni systemowej (jako elementu kontekstowego wykładni językowej) oraz wykładni funkcjonalnej.

Z przepisów ustawy covidowej wynika, że osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą może otrzymać świadczenie postojowe, jeżeli:

A. pierwszy wariant:

- a) przed dniem 1 lutego 2020 r. rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej;
- b) nie zawiesiła prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej oraz jeżeli przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był o co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc;
- c) podlega ubezpieczeniu społecznemu wyłącznie z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej;
- d) prowadzi działalność gospodarczą, mieszka na terytorium Polski i jest obywatelem polskim lub obywatelem UE, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) i posiada prawo pobytu lub prawo stałego pobytu lub zamieszkuje na terytorium RP i jest cudzoziemcem legalnie przebywającym na terytorium RP;
- e) w następstwie wystąpienia COVID-19 doszło do przestoju w prowadzeniu działalności;

A. drugi wariant:

- a) przed dniem 1 lutego 2020 r. rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej;
- b) zawiesiła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej po dniu 31 stycznia 2020 r.;
- c) podlega ubezpieczeniu społecznemu wyłącznie z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej;
- d) prowadzi działalność gospodarczą, mieszka na terytorium Polski i jest obywatelem polskim lub obywatelem UE, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) i posiada prawo pobytu lub prawo stałego pobytu lub zamieszkuje na terytorium RP i jest cudzoziemcem legalnie przebywającym na terytorium RP;
- e) w następstwie wystąpienia COVID-19 doszło do przestoju w prowadzeniu działalności

(M. Kibil, Komentarz do art. 15zq ustawy covidowej [w:] K. Szmid (red.), Ustawa o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Komentarz, Warszawa 2020, Legalis).

Świadczenie postojowe przysługuje zatem, gdy w następstwie wystąpienia COVID-19 doszło do przestoju w prowadzeniu działalności przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą (art. 15zq ust. 3 ustawy covidowej). Art. 15zq ust. 4 pkt 1 i 2 ustawy covidowej precyzuje z kolei jaką sytuację uznaje się za przestój, o którym mowa w ust. 3, czyli na czym polega pogorszenie się sytuacji ekonomicznej relewantne dla uzyskania świadczenia postojowego. Ponadto przepis ten, w przypadku spadku przychodów, określa też kiedy, w odniesieniu do miesiąca złożenia wniosku, powinien wystąpić spadek przychodów. Art. 15zq w ust. 4 ustawy covidowej wskazuje z jednej strony, że chodzi o sytuację zmniejszenia przychodów, a z drugiej o niewykonywanie działalności (zaprzestanie: produkcji, handlu, świadczenia usług itd.) po zawieszeniu. Sposób redakcji przepisu art. 15zq ust. 4 pkt 1 i 2 dowodzi, że spadek przychodów jest brany pod uwagę wtedy, gdy nie doszło do zawieszenia działalności.

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił, że odwołujący się spełnił przesłanki uprawniające go do świadczenia postojowego w związku z wnioskiem złożonym w maju 2020 r. Odwołujący się prowadzi działalność gospodarczą, mieszka na terytorium Polski i jest obywatelem polskim. Podlega ubezpieczeniom społecznym wyłącznie z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Ponadto rozpoczął prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej przed 1 kwietnia 2020 r. i w dacie złożenia wniosku nie działalność ta nie była zawieszona. Jednocześnie przychód odwołującego się z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe (tj. w kwietniu 2020 r.) spełniał warunek, o którym mowa w art. 15zq ust. 4 pkt 1 ustawy covidowej. Niewątpliwie zatem odwołujący się miał przestój w prowadzeniu działalności uprawniającej go do otrzymania świadczenia postojowego.

Nie ma racji organ, że w sprawie winna być zastosowana wykładnia językowa wspomnianego przepisu. Przepisy prawa zawsze należy czytać i interpretować w nawiązaniu do całego systemu, w którym funkcjonują i celu jakiemu mają, zgodnie z wolą ustawodawcy, służyć, nie zaś z ograniczeniem do powierzchownego odczytania językowego tylko jednej normy, zawartej w jednym zdaniu wyrwanym z całokształtu systemu. Przesłanką przyznania świadczenia postojowego jest przestój, toteż jeżeli stan przestoju oceniany na podstawie kryterium określonego w pkt 1 ust. 4 art. 15zq przedłuża się, w szczególności kiedy w dwóch kolejnych miesiącach nie osiąga się przychodu, to przestój dalej trwa. Rozwiązanie to wspiera rozumowanie a fortiori. Skoro w sytuacji lepszej, tj. krótszego przestoju przysługuje świadczenie postojowe, to tym bardziej przysługuje ono w sytuacji gorszej – dalszego trwania przestoju. Rozumowanie powyższe jest zgodne z ratio legis omawianych przepisów. Świadczenie postojowe ma wspierać finansowo m.in. osoby prowadzące działalność gospodarczą i spełniające kryteria nawiązujące do spadku przychodów i zawieszenia działalności. Oczywistym jest zatem, że sytuacja gorsza niż określona w ustawie powinna umożliwiać uzyskanie wsparcia. Istotne dla prawa do świadczenia jest to, że przestój powinien być spowodowany jakimikolwiek obiektywnymi przyczynami związanymi z sytuacją epidemiologiczną wywołaną przez COVID-19. Natomiast każdy brak możliwości prowadzenia działalności przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, w taki sposób, w jaki byłoby to możliwe, gdyby

nie sytuacja epidemiologiczna wywołana przez COVID-19 uprawnia do świadczenia postojowego. W uzasadnieniu projektu nowelizacji, która wprowadziła do ustawy covidowej art. 15zq, podkreślono, że m.in. osoby prowadzące działalność gospodarczą, opłacające składki same za siebie są szczególnie narażone na „niestabilność, a nawet całkowitą utratę przychodów z powodu pandemii COVID-19, ze względu na brak zleceń lub zamówień, czy rezygnację z realizowanych lub zawieranych umów”. Rozwiązania legislacyjne obowiązujące już wcześniej w obliczu pandemii spowodowanej COVID-19 w wielu przypadkach okazały się niedostateczne, aby uchronić określone grupy podmiotów przed zatorami płatniczymi i upadłością, jak również brakiem środków finansowych na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Świadczenie postojowe zostało wprowadzone dla zmniejszenia negatywnych skutków gospodarczych (uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw, druk nr 299). Pożądane jest zatem zastosowanie funkcjonalnej wykładni art. 15zq ust. 4 ustawy covidowej, ponieważ bezpośrednie rozumienie powyższego przepisu w sposób zaprezentowany przez organ rentowy, prowadzi do nieracjonalnych i niesprawiedliwych konsekwencji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację organu, uznając ją za bezzasadną.

Ewa Stryczyńska